

PERSONAL I COL·LECTIU

PERSONAL Y COLECTIVO

Anna M. Batalla (filla d'/hija de Anna Solà)

Sóc Anna Maria Batalla Solà, vaig néixer i vaig viure 27 anys de dictadura franquista, sóc filla de presos polítics. El meu pare José Batalla Salvat (1915-1985) de Vallmoll (Tarragona) va ser tinent de l'exèrcit republicà i simpatitzant d'ERC durant la guerra civil, després de la derrota va passar a França i va ser internat al camp de concentració d'Argelers, al cap d'un temps va ser repatriat a St. Sebastià i d'allà al camp d'Orduña. En tornar al seu poble, una denúncia el va portar a la presó de Pilat de Tarragona, va ser jutjat en consell de guerra i condemnat a 30 anys de reclusió per "rebel·lió militar". Va complir set anys a la presó Model de Barcelona sortint en llibertat l'any 1946.

La meua mare Anna Solà Sardans (1918-2004) de Manresa (Barcelona), era funcionària de la Generalitat, militant i col·laboradora en premsa i ràdio de les joventuts socialistes, de la UGT, i secretària de la "Unió de dones anti-feixistes". Va ser denunciada i acusa-

Soy Anna Maria Batalla Solà, nací y viví 27 años en la dictadura franquista, soy hija de presos políticos. Mi padre José Batalla Salvat (1915-1985) de Vallmoll (Tarragona) fue teniente del ejército republicano y simpatizante de ERC durante la guerra civil, tras la derrota pasó a Francia y fue internado en el campo de concentración de Argelers, al cabo de un tiempo fue repatriado a St. Sebastián y de allí al campo de Orduña. Al regresar a su pueblo, una denuncia lo llevó a la cárcel de Pilatos de Tarragona, fue juzgado en consejo de guerra y condenado a 30 años de reclusión por "Rebelión militar". Cumplió siete años en la cárcel Modelo de Barcelona saliendo en libertad el año 1946.

Mi madre Anna Solà Sardans (1918-2004) de Manresa (Barcelona), era funcionaria de la Generalitat, militante y colaboradora en prensa y radio de las juventudes socialistas, de la UGT, y secretaria de la "Unión de mu-

da de "Auxilio a la rebelión militar y propagandista roja". Jutjada en un consell de guerra. El fiscal Godet va demanar per a ella la pena de mort, el defensor Luis Alegre va presentar recurs i va aconseguir rebaixar la pena a 20 anys i un dia que va complir a la Presó de les Corts de Barcelona. Es va acollir a la redempció de pena per treball i va obtenir alguns indults parcials aconseguint sortir en llibertat vigilada als 2 anys i mig. Per fi l'any 1945 arribaria l'excarceració definitiva.

La vida a les presons franquistes era terrible. L'amuntegament, les vexacions, la manca de menjar i les malalties feien estralls en la població reclusa, però enmig de tanta desesperació va ocórrer un fet que canviaria la vida dels meus pares. Encara sense conèixer-se, van iniciar una correspondència amistosa de presó a presó, sent el seu únic vincle els propis companys de cel·la, un matrimoni també empresonat. Aquest fet posaria un raig de llum en les seves vides, i duraria els 7 anys que el meu pare va estar pres. En sortir en llibertat l'any 1946, es van casar. Ell tenia 31 anys, i ella 28.

En la nova Espanya la condemna no acabava en sortir de la presó, fora els esperava la misèria i la marginació. Els antecedents penals que van conservar durant 25 anys eren pesaven molt i dificultaven enormement la seva inserció. Els "rojos" eren depurats dels seus treballs i condemnats a l'ostracisme laboral, van haver de passar molts anys i moltes privacions fins que van aconseguir tirar endavant; malgrat tot mai es van considerar els "vençuts" i van conservar tota la vida els seus ideals.

Jo vaig néixer el 1948. Els meus pares mai no em van ocultar el seu passat;

eres antifascistas". Fue denunciada y acusada de "Auxilio a la rebelión militar y propagandista roja". Juzgada en un consejo de guerra. El fiscal Godet pidió para ella la pena de muerte, el defensor Luis Alegre presentó recurso y consiguió rebajar la pena a 20 años y un día que cumplió en la Cárcel de Les Corts de Barcelona. Se acogió a la redención de pena por trabajo y obtuvo algunos indultos parciales consiguiendo salir en libertad vigilada a los 2 años y medio. Por fin en 1945 llegaría la excarcelación definitiva.

La vida en las cárceles franquistas era terrible. El hacinamiento, las vejaciones, la falta de comida y las enfermedades hacían estragos en la población reclusa, pero en medio de tanta desesperación ocurrió un hecho que cambiaría la vida de mis padres. Aún sin conocerse, iniciaron una correspondencia amistosa de prisión a prisión, siendo su único vínculo sus compañeros de celda, un matrimonio también encarcelado. Este hecho pondría un rayo de luz en sus vidas, y duraría los 7 años que mi padre estuvo preso. Al salir en libertad el año 1946, se casaron. El tenía 31 años, y ella 28.

En la nueva España la condena no acababa al salir de la cárcel, fuera les esperaba la miseria y la marginación. Los antecedentes penales que conservaron durante 25 años eran un lastre muy pesado que dificultaba enormemente su inserción. Los "Rojos" eran depurados de sus trabajos y condenados al ostracismo laboral, tuvieron que pasar muchos años y muchas privaciones hasta que lograron salir adelante; a pesar de todo nunca se consideraron los "vencidos" y conservaron toda la vida sus ideales.

parlaven amb naturalitat i m'explicaven la seva visió de la història d'Espanya (molt diferent de la versió oficial que m'ensenyaven a l'escola). Durant la meua infància i joventut vaig conèixer a molts dels seus companys, recordo les seves converses i les seves anècdotes i em considero privilegiada per haver estat testimoni de totes aquelles vivències, per això vaig a citar alguns dels seus noms en un pòstum homenatge:

Els companys i amics de la Model:

Eduard Inurrigarro, Eusebi Brunet, Agustí Murà, Albert Rovira, Salvador Marones ...

Les companyes i amigues de Les Corts:

ROSER AMORÓS PLA: tenia 43 anys el 1939, condemnada per "Auxilio a la rebelión", va ser una dona generosa i entregada que va protegir i va cuidar com una mare a les preses més joves i desvalgudes.

ROSITA ESPINALT PRAT (19 anys). Funcionària de la Generalitat, sindicalista, llibertària i feminista. Va morir el 2006.

ASSUMPTA SOLÀ CASES (19 anys) treballadora tèxtil, sindicalista i membre del comitè de la fàbrica, va perdre la salut a la presó, va intentar refer la seva vida però va morir jove.

LLUÏSA XANDRI SAGUES (25 anys) treballadora tèxtil i sindicalista, va estar a les presons de Les Corts, Amorabieta i Palma, i va ser desterrada a Logronyo.

Aquests són només alguns noms darrere dels quals hi ha unes vides i unes històries que mai no van sortir a la llum.

Yo nací en 1948. Mis padres jamás me ocultaron su pasado; hablaban con naturalidad y me explicaban su visión de la historia de España (muy diferente de la versión oficial que me enseñaban en la escuela). Durante mi infancia y juventud conocí a muchos de sus compañeros, recuerdo sus conversaciones y sus anécdotas y me considero privilegiada por haber sido testimonio de todas aquellas vivencias, por esta razón voy a citar algunos de sus nombres en un póstumo homenaje:

Los compañeros y amigos de la Modelo: Eduard Inurrigarro, Eusebi Brunet, Agustí Murà, Albert Rovira, Salvador Marones...

Las compañeras y amigas de Les Corts:

ROSER AMORÓS PLA: tenía 43 años en 1939, condenada por "auxilio a la rebelión", fue una mujer generosa y entregada que protegió y cuidó como una madre a las presas más jóvenes y desvalidas.

ROSITA ESPINALT PRAT (19 años). Funcionaria de la Generalitat, sindicalista, libertaria y feminista. Murió en 2006

ASSUMPTA SOLÀ CASAS (19 años) trabajadora textil, sindicalista y miembro del comité de la fábrica, perdió la salud en la prisión, intentó rehacer su vida pero murió joven.

LLUÏSA XANDRI SAGUES (25 años) trabajadora textil y sindicalista, estuvo en las cárceles de Les Corts, Amorabieta y Palma, y fue desterrada a Logroño.

Estos son tan solo algunos nombres detrás de los cuales hay unas vidas y unas historias que jamás salieron a la

Recordo la primera vegada que vaig connectar amb la web de la Presó de les Corts (www.presodelescorts.org), va ser per mediació de la historiadora Conxita Parcerisas del grup "Memoria.cat", en aquells moments estaven elaborant un cens de presos del Bages i havien trobat 1.800 fitxes, 100 de les quals eren dones. Em vaig assabentar de la notícia per la premsa local i la meva sorpresa va ser encara més gran quan vaig llegir que la meva mare apareixia al bloc "manresanes que han fet història", en l'apartat d'activistes polítiques.

De seguida em vaig posar en contacte amb els historiadors i els vaig oferir la meva col·laboració per reconstruir la seva història, ja que la meva mare havia mort el 2006. Conchita Parcerisas va considerar que la documentació era prou valuosa per compartir-la amb Fernando Hernandez Holgado, que va decidir publicar-la a presodelescorts.org.

A finals de setembre de 2012, vaig assistir a les Jornades divulgatives sobre la memòria de la Presó de les Corts. Va ser emocionant, l'exposició, els documentals, els testimonis finalment sortia a la llum tot el que sempre explicava la meva mare! Em va impressionar l'entusiasme i la capacitat de treball dels organitzadors i col·laboradors i vaig pensar que jo també podia aportar el meu granet de sorra en aquest projecte al costat dels fills i familiars d'altres preses. Nosaltres som els últims dipositaris dels records i vivències de les nostres mares, a la presó i fora.

En l'última jornada, després de tantes emocions, em va cridar l'atenció la intervenció de la professora de la Facultat de Belles Arts, Núria Ricart

luz.

Recuerdo la primera vez que conecté con la Web de la Cárcel de Les Corts (www.presodelescorts.org), fue por mediación de la historiadora Conxita Parcerisas del grupo "Memoria.cat", en aquellos momentos estaban elaborando un censo de presos del Bages y habían encontrado 1.800 fichas, 100 de las cuales eran mujeres. Me enteré de la noticia por la prensa local y mi sorpresa fue aún mayor cuando leí que mi madre aparecía en el blog "Manresanas que han hecho historia", en el apartado de activistas políticas.

Enseguida me puse en contacto con los historiadores y los ofrecí mi colaboración para reconstruir su historia, ya que mi madre había muerto en 2006. Conchita Parcerisas consideró que la documentación era lo suficientemente valiosa para compartirla con Fernando Hernandez Holgado, quien decidió publicarla en presodelescorts.org.

A finales de septiembre de 2012, asistí a las jornadas divulgativas sobre la memoria de la Cárcel de Les Corts. Fue emocionante, la exposición, los documentales, los testigos.... ¡finalmente salía a la luz todo lo que siempre explicaba mi madre! Me impresionó el entusiasmo y la capacidad de trabajo de los organizadores y colaboradores y pensé que yo también podía aportar mi granito de arena en este proyecto junto a los hijos y familiares de otras presas. Nosotros somos los últimos depositarios de los recuerdos y vivencias de nuestras madres, en la cárcel y fuera.

En la última jornada, después de tantas emociones, me llamó la atención la intervención de la profesora de la Facultat de Bellas Artes, Nuria Ricart

Ulldemolins. Va parlar de com s'havia esborrat completament qualsevol rastre de la 'antiga presó i de la necessitat de senyalitzar l'espai i fer actuacions per recuperar la memòria històrica de la zona. Em va semblar una idea genial. Han passat tres anys i podem dir amb alegria i satisfacció que aquest projecte ha fructificat. Actualment gràcies a l'esforç i la constància de tots els promotors, el barri ha fet seu aquest repte. Les entitats, els polítics i els veïns han fet possible que tinguem ben visibles els 5 panells que donen informació permanent.

Espero que en un futur no molt llunyà puguem reunir-nos davant del monument definitiu per retre l'homenatge que es mereixen les nostres preses. Mai més seran oblidades. Moltes gràcies.

Ulldemolins. Habló de cómo se había borrado completamente cualquier rastro de la 'antigua cárcel y de la necesidad de señalar el espacio y hacer actuaciones para recuperar la memoria histórica de la zona. Me pareció una idea genial. Han pasado tres años y podemos decir con alegría y satisfacción que este proyecto ha fructificado. Actualmente gracias al esfuerzo y la constancia de todos los promotores, el barrio ha hecho suyo este reto. Las entidades, los políticos y los vecinos han hecho posible que tengamos bien visibles los 5 paneles que dan información permanente.

Espero que en un futuro no muy lejano podamos reunirnos delante del monumento definitivo para rendir el homenaje que se merecen nuestras presas. Nunca más serán olvidadas. Muchas gracias.